

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 82/08-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. O., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozhodnutím sp. zn. 4 Cdo 32/2006 v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. I. O. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky na porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozhodnutím sp. zn. 4 Cdo 32/2006 v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd, na ktorý sa obrátil, sa „nevysporiadal s dôvodmi dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. a/b/c/“, a tým mal porušiť už uvedené ústavné práva.

Sťažovateľ konštatuje, že všeobecný súd nebral ohľad na skutočnosť, že sťažovateľ ako účastník mal právo v konaní prednášať návrhy, ku ktorým je súd povinný prihliadnuť.

Ďalej sťažovateľ namieta, že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na vyhlásení napadnutého rozsudku, a tiež to, že nebol dodržaný zákonom ustanovený postup pri vybavovaní námietok sťažovateľa, čo sa týka namietania predpojatosti sudcov.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv a aby zrušil označené rozhodnutia. Taktiež sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd výrokom v náleze ustanovil advokáta a odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zmeškanie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť, t. j. ústavný súd každú sťažnosť, ktorá mu bola doručená po uplynutí tejto lehoty, odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Zo spisu a z priložených listín vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 30. mája 2007 sp. zn. 4 Cdo 32/2006 nadobudol právoplatnosť 19. júna 2007. Predmetná sťažnosť bola podaná v čase (30. decembra 2007 na pošte), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a navyše ústavný súd sa takmer identickým návrhom týkajúcim sa toho istého rozsudku najvyššieho súdu už zaoberal uznesením z 27. septembra 2007 č. k. IV. ÚS 236/07-11, ktorým bola sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, takže neboli splnené podmienky na jej opätovné prerokovanie.

Vo zvyšnej časti sťažnosť, a to namietané porušenie práv procesným uznesením tej istej spisovej značky najvyššieho súdu z 3. septembra 2007 a listom podpredsedníčky z 31. októbra 2007, tiež odmieta ako zjavne neopodstatnenú, lebo tieto orgány nerozhodovali o žiadnom ústavou garantovanom práve alebo slobode, len reagovali na nespokojnosť sťažovateľa s už označeným rozsudkom najvyššieho súdu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

V prípade sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že takáto príčinná súvislosť neexistuje, to znamená, že namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených navrhovateľom.

Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene a zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008

